

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

32.

Kaj hočeš, Katinka, da zate storim,
predražestna ljubica moja?
V obrambo za tebe se nič ne bojim —
nič — niti krvavega boja!

Kadar me napade misel strašna,
da ti bi, Katinka, umrla,
oko mi zalije potok solzâ,
še tožba ne more iz grla.

Pa saj ti, Katinka, umreti ne smeš!
Jokali bi angelski zbori —
in jaz bi po smrti naredil — saj veš,
kaj reveži delajo — nori . . .

Kaj hočeš, Katinka, da zate storim?
Z ljubeznijo večno me vnemi!
„Ah, Robert, veš kaj jaz od tebe želim —
nič drugega — hitro me vzemi!“

33.

Bitja tri so potovala
nékoč po deželi naši:
jezik, osel, ovče.
Mirno svojo pot je hodil,
vsem ljudem povsod poznat,
jezik, star, a živ vodnik.
Osel pak je rigal, brcal,
kadar konja je začutil,
ker je bore tepec mislil,
da je že beseda konj . . .
Ovče ni se kaj zmenilo
(bilo je še pač premlado,
še premedlo, prenevešče)
ni za *jezik*, ni za *osla*:
zdaj je tapalo za enim,

zdaj za drugim — kaj je htelo!
Ko pa *jezik* je zaznal,
da se roga radi družet
tudi njemu zlobni svet,
rekel je besede trde:
„Če želita potovati
še nadalje, butca, z mano,
morata se pokoriti,
meni samemu, da vesta!“
Osel je odvrnil brž:
„Mi se moramo združiti
ne po bistvu, kar ni možno,
temveč po imenu! Upam,
da bo potlej mir zavladal.“
„Dobro!“ ogласi se *ovče*,

imenuj se gospod *jezik*,
združen v naših treh imenih:
jezikoslovče!

Anton Medved.

Med travo.

Med šumečo travo zdravim
svojo gorko si bolešt,
in med travo zdaj o svitu
sanjam svojih zvezd — —

Vse izgubil sem! — Osamljen,
kakor mesec skoz azur,
hodim skozi noč življenja
mladi trubadur . . .

Cvetko Slavin.